

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko Zespołowi Ekonomiczno-Administracyjnemu Oświaty w Ł.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2010 r.,

skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O.

z dnia 14 sierpnia 2008 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. radcy prawnemu A. R. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia), podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z 23 lutego 2010 r. Sąd Najwyższy (II BP 24/09) odrzucił na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. poprzednią skargę powódki A. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w O. z 14 sierpnia 2008 r. (V Pa

.../08) wobec niespełnienia wymagań z art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Poprzednia skarga nie została skutecznie wniesiona, zatem przepis art. 424³ k.p.c. nie stanowi przeszkody do wniesienia drugiej - obecnie rozważanej skargi z 28 lipca 2010 r. o stwierdzenie niezgodności z prawem wskazanego wyroku.

Według ustaleń w sprawie objętej skargą powódka była zatrudniana przez Zespół Ekonomiczno-Administracyjny Oświaty w Ł. jako inspektor, później jako starszy specjalista d/s kadrowych a ostatnio jako główny specjalista. 31 grudnia 2007 r. otrzymała wypowiedzenie zmieniające stanowisko głównego specjalisty na stanowisko specjalisty z zakresem obowiązków określonym w załączniku oraz co do wynagrodzenia z proponowanym w XIV kategorii zaszeregowania (240 pkt). Za przyczynę wskazano zmianę organizacji jednostki i niezgodne z rozporządzeniem Rady Ministrów z 2 sierpnia 2005 r. powierzenie stanowiska głównego specjalisty. Sąd Rejonowy w N. wyrokiem z 20 maja 2008 r. oddalił roszczenie o przywrócenie do pracy i zasądził skarżącej 7.292,88 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków pracy. Sąd Okręgowy w O. uwzględnił apelację pozwanego i wyrokiem z 14 sierpnia 2008 r. zmienił orzeczenie o odszkodowaniu i powództwo oddalił. W uzasadnieniu stwierdził, że propozycja nowych warunków płacy w wypowiedzeniu zmieniającym nie została sformułowana w sposób niejednoznaczny. Przepisy o wypowiedzeniu zmieniającym nie zawierają kategoriycznego nakazu aby wysokość proponowanego wynagrodzenia została wyrażona w formie kwotowej. Obowiązkiem pracodawcy jest jedynie zaproponowanie na piśmie nowych warunków pracy i płacy. Warunek ten został spełniony poprzez podanie kategorii zaszeregowania i ilości punktów oraz wskazanie na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 2 sierpnia 2005 r. Do obowiązków powódki należało m.in. ustalanie wysokości wynagrodzenia na poszczególnych stanowiskach, a zatem należało przyjąć, iż znała zasady naliczania wynagrodzenia. Nie zostały też naruszone przepisy dotyczące samej zmiany stanowiska.

W podstawach skargi zarzucono naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię:

1. art. 42 § 1 k.p. polegającą na przyjęciu, iż wypowiedzenie warunków pracy i płacy zostało dokonane należycie, nadto, że wypowiedzenie zmieniające było

sformułowane w sposób jednoznaczny i prawidłowy, ponieważ nowe warunki pracy i płacy zaproponowane powódce na piśmie poprzez wskazanie kategorii zaszeregowania i ilości punktów oraz na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 2 sierpnia 2005 r. jest prawidłowe, gdyż żaden z przepisów prawa nie zawiera kategorycznego nakazu aby wysokość proponowanego wynagrodzenia została wyrażona w formie kwotowej, kiedy w rzeczywistości jest inaczej;

2. art. 45 § 1 k.p. poprzez przyjęcie, iż wypowiedzenie zmieniające było sformułowane w sposób jednoznaczny i prawidłowy, gdyż nowe warunki pracy i płacy zostały zaproponowane powódce na piśmie, poprzez wskazanie kategorii zaszeregowania i ilości punktów oraz poprzez wskazanie na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 2 sierpnia 2005 r., a przyczyna wypowiedzenia zmieniającego jest prawdziwa, zrozumiała i jasna dla powódki - kiedy w rzeczywistości jest inaczej.

Wyrok objęty skargą jest niezgodny:

1. z art. 300 k.p. w związku z art. 358¹ § 1 k.c. i z art. 29 § 1 pkt 3 k.p., gdyż wynagrodzenie za pracę jest wierzytelnością pracownika i od momentu jej powstania jest to suma pieniężna, zapłata wynagrodzenia za pracę jest dokonywana poprzez zapłatę sumy nominalnej, więc wynagrodzenie za pracę powinno być w wypowiedzeniu zmieniającym wskazane kwotowo; wypowiedzenie zmieniające jest nową umową o pracę, w sytuacji, gdy pracownik nie złoży oświadczenia o odmowie przyjęcia nowych warunków pracy i płacy (tak jak w przedmiotowej sprawie), a wynagrodzenie za pracę w umowie o pracę powinno być wyrażone kwotowo ze wskazaniem składników wynagrodzenia;

2. art. 42 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. poprzez wadliwe wskazanie przyczyny wypowiedzenia powódce warunków pracy i płacy;

3. art. 3 ust. 3 pkt 1 ustawy z 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych poprzez uznanie, iż powódka powinna mieć wykształcenie wyższe na zajmowanym przez nią stanowisku pracy, kiedy jest inaczej.

Wydanie wyroku z 14 sierpnia 2008 r. przez Sąd Okręgowy wyrządziło powódce szkodę poprzez utratę prawa do słusznego odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie jej warunków pracy i płacy w kwocie 7.292,88 zł.

Powódka wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w O. z 14 sierpnia 2008 r. i zasądzenie kosztów, w tym na rzecz pełnomocnika tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - według norm.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W trybie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie rozpoznaje się ponownie merytorycznie sprawy, gdyż to było przedmiotem sporu pomiędzy stronami sprawy głównej, lecz ocenia, czy objęte skargą orzeczenie jest niezgodne z przepisami, których naruszenie zarzuca skarżąca w podstawach skargi (art. 424¹⁰ k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Skarga jest oczywiście bezzasadna i dlatego odmówiono przyjęcia jej do rozpoznania.

Podlegałaby rozpoznaniu tylko w granicach zarzutów jej podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c. w związku z art. 424¹⁰ k.p.c.), przy związaniu ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę wyroku objętego skargą (art. 398¹³ § 2 k.p.c. w związku z art. 424¹² k.p.c.).

Zarzuty podstaw skargi (wyżej *in extenso* 1 i 2) nie dotyczą zasadności wypowiedzenia umowy o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p., lecz tylko tej części niezgodności z prawem wypowiedzenia które prawodawca (odrębnie od wypowiedzenia nieuzasadnionego) ujmuje jako wypowiedzenie naruszające „przepisy o wypowiedaniu umów o pracę”. W tym też tkwi zasadnicza słabość skargi, gdyż jej podstawy nie wskazują na naruszenie żadnego z przepisów o wypowiedaniu umów o pracę. Oczywiście, że z kontekstu oraz z treści zarzutów podstaw skargi wynika, że chodzi o naruszenie w przepisie art. 30 § 4 k.p. Jednakże nie został on wskazany w podstawie skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natomiast wymienienie tego przepisu wśród przepisów z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne nie przenosi się na podstawy skargi, gdyż wymóg wskazania przepisów z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. pełni odrębną funkcję i nie jest tożsamy z podstawami skargi (odrębność regulacji w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.). Odnosi się to również do pozostałych przepisów wskazanych w ramach wymagań z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Oznaczałoby to, że żądanej kontroli w obecnej skardze nie mogłoby podlegać całe zaskarżone orzeczenie stwierdzające, że wypowiedzenie zmieniające było zgodne z prawem, lecz tylko jego część, dotycząca w przekonaniu skarżącej nieprawidłowego określenia propozycji nowego wynagrodzenia (ze względu na wskazanie kategorii zaszeregowania i ilości punktów zamiast kwoty nowego wynagrodzenia).

Tu jednak -pomijając brak w podstawie skargi zarzutu naruszenia art. 30 § 4 k.p.-, nie można nie zauważyć, że cała argumentacja zarzutów podstaw skargi sprowadza się tylko do prezentowania odmiennego stanowiska niż stanowisko pracodawcy zaakceptowane przez Sąd Okręgowy.

Warunki stawiane pracodawcy w zakresie wymagań z art. 30 § 4 k.p. zasadniczo określa orzecznictwo, wszak przepis ten stwierdza jedynie, że w wypowiedzeniu „powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie”.

Jeżeli więc Sąd stwierdził, że wskazanie nowych warunków płacy nie musi być wyrażone w wypowiedzeniu zmieniającym bezwzględnie kwotowo i nadto ustalił, że treść tej propozycji była konkretna i zrozumiała dla skarżącej, choćby ze względu na zajmowane stanowisko, to nie można obecnie twierdzić, że takie orzeczenie narusza przepisy art. 42 § 1 i 45 § 1 k.p. Nie istnieje bezwzględna norma stanowiąca, że w wypowiedzeniu zmieniającym z art. 42 § 1 k.p. propozycja nowych warunków płacy ma być wyrażona tylko kwotą pieniężną. Skoro argumentacja skargi oparta została tylko na odmiennym twierdzeniu i nie wskazuje przepisu albo orzecznictwa, z których wynikałaby norma przeciwna do przyjętej w wyroku, a nadto nie można podważyć ustaleń wyroku o tym, iż skarżąca знаła zasady naliczenia wynagrodzenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c. w związku z art. 424¹² k.p.c.), to uprawnione jest stwierdzenie, że skarga jest oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.). Nie wystarczała więc sama argumentacja, że propozycja nowych warunków płacowych mogła być wyrażona tylko kwotowo. W określonej sytuacji oświadczenie pracodawcy podlegało wykładni i Sąd ocenił, że kategoria zaszeregowania wraz punktami stanowiły zrozumiałą propozycję co do wynagrodzenia, zwłaszcza, że to rozwiązanie nie było stosowane jednostkowo lecz powszechnie do pracowników jednostki organizacyjnej i powódka z racji

stanowiska zajmowała się tym przedmiotem. Czym innym są przepisy o ustaleniu wynagrodzenia w umowie o pracę i jego wypłacie w formie pieniężnej.

Ocena podstaw skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) uzasadnia zatem odmowę przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Bezzasadność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest oczywista, gdy już z samej jej treści wynika, że nie zostałaby uwzględniona w razie przyjęcia jej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 r. Nr 1-2, poz. 13).

O kosztach orzeczono zgodnie z wnioskiem, uwzględniając stawkę wynikającą z rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (§ 2.3., § 11.1. pkt 1, § 12.4. pkt 2, § 15-16).